

WALYKA ZRCADEL

Tereza Matoušková

VÁLKA ZRCADEL

VÁLKA ZRCADEL

TEREZA MATOUŠKOVÁ

Copyright © Tereza Matoušková, 2017
Cover Illustration © Alena Kubíková, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-397-1 (pdf)

PROLOG

Z ANKAŘINA DOPISU

Simon mi kdysi líčil, že svět připomíná velké vejce. Namaloval na tabuli zemi jako žloutek, ze vzduchu udělal bílek a pak doplnil i nás smrtelníky – spící kuřata, která ze zajetí vysvobodí až smrt. Kdysi, tvrdil, neexistoval jen jeden vesmír, ale celá snůška. Naše matka nás však opustila a nechala napospas dravcům, kteří rozbili všechna vejce až na jediné – to naše.

A já se ho tehdy zeptala, kde leží Soumrak. Na moment jsem ho tím asi zaskočila, pak ale znovu vzal do ruky křídla a namaloval hnízdo.

Není třeba se více rozepisovat, Zafare, sám nejlépe víš, že teď je to všechno pryč. On i ty jeho hloupé kresby. Hnízdo hoří a já se bojím. Ve snech mě provázejí obrazy skořápek a mrtvých ptačích embryí. Budím se celá zpocená, ale už nejsem malá holčička a není tu nikdo, ke komu bych vklouzla do postele.

A tak stojím celé hodiny u okna a zírám do tmy. Přemýšlím, jestli je pouze noc, nebo už se trhlina rozšířila až k jezeru a já hledím do nicoty. Uklidnit mě dokáže až svítání – i když jen částečně, když vidím, jak z šera vystupují známé tvary – hory, lesy, město na břehu jezera.

Vím ale, že to nebude trvat dlouho a jednoho rána rozbřesk odhalí jen velkou černou díru, do které se propadá vše, co znám. Mýlila jsem se, když jsem tvrdila opak. Na ten pocit děsu si nejde zvyknout.

A jak to vypadá u Vás? Co všechno už zmizelo?

ČÁST I.
DĚVČÁTKO Z GHETTA

KAPITOLA 1.

CO VIDÍTE?

Chůva mě zvedá na ruce, prý se něco takového jen tak nevidí, tak ať z toho taky něco mám. Snažím se jí všemožně vykroutit. Je mi osm, teprve si zvykám na pravidla nového světa a nechápu, proč by mě mělo zajímat něco, co se děje v přístavu. Ne, nechci se koukat, nebaví mě to, a pokud to ve mně něco vzbuzuje, tak znepokojení velice blízké děsu.

Už brzy ale bude po všem. Muži ve vínových pláštích konečně nastupují na loď. Není v tom nic vznešeného, šaty mají potrhané a znečištěné od odpadků, které po nich hází rozlícený dav. Jen ve tvářích mají cosi vzpurného, ale je těžké to spatřit, protože jsou uštvaní a možná trochu vyděšení.

„Můžou být rádi, že jim dal Marid možnost odejít. Taky mohl nechat dav, ať vykoná spravedlnost sám.“

„Král má dobré srdce.“

Znovu se mi vybaví scéna, která se odehrála před okamžikem na náměstí. Na stupínek ke králi se derou dva malí tlustí muži s krysími obličejí. Jeden z nich nese bohatě zdobenou truhlu. Pokládá ji králi k nohám a dostává za ni zlatý klíč.

Odeť až navěky bude podzemní město patřit jen jeho právoplatným obyvatelům. Sláva Charazu! Uzurpátory stihne spravedlivý trest – za jejich hamižnost, a taky za to, že se paktovali s nepřítelem. Protože je ale král milosrdný, čeká je pouze vyhnanství. V přístavu kotví loď. Mohou na ni nastoupit. Pokud se tam dostanou.

Vidím, jak se muži ve vínových pláštích snaží prodat davem pryč. Mnohým se to nepodaří. „Chránili jsme vás před bezejmennými celá staletí, a tohle je váš vděk?“ křičí

jeden z mužů. „Ať vás sežerou, ať vás všechny sežerou a celá Antolie se propadne do Soumraku...“

„Tahle holka, to je poděs,“ probere mě z přemítání chůvin hlas. „Ale pán trvá na tom, že s ní budeme jednat jako s princeznou.“

„Kde ji vyhrabal?“ Naše služka si nadhodí košík se shnilou zeleninou. Nedostaly jsme se tak blízko, aby ji mohla použít. Je z toho asi mrzutá.

„Podívej na ty osrstěné dlouhé uši a odpověz si sama.“

„Z ghetta. Máme doma zlodějskou kaltskou špínu.“

„Však je pan Simon mág a mágové jsou stejná sběr jako ti proklatí strážci hranic. Paktují se s bezejmennými stejně jako oni. A i s Rasinjci jsou jedna ruka. Kdyby měl král trochu rozumu, vyžene je taky. Tahle holka bude beztak nějaké démonské sémě.“

Když chci, dokážu přimět lidi, aby mě měli rádi. Mnozí za mnou chodí sami od sebe, pláčou a tvrdí, že jim připomínám jejich mrtvou holčičku. Chůva ale nikdy nikoho ráda neměla, tak jí nic nepřipomínám, ani když se moc snažím. Takže se nesnažím, spíš naopak. Nechám si schválně narůst na tváři několik zvlášť odporných boláků.

„Co na mě tak koukáš, zrůdo? Vidíš, jak čumí, je úplně pitomá. Ráno jsem jí plivla do jídla a ona to prostě sežrala, vůbec jí to nedošlo.“

K její směle pitomá nejsem. Ale démonské sémě ano. Proto se později u večeře zmíním o tom, co že to chůva povídá o mázích a že mi plive do jídla. Pak už ji nikdy neuvídím. Těžko říct, jestli na ni taky někde čeká loď. Můj pán, mág Simon, totiž nemá tak dobré srdce jako král.

* * *

Osłavy trvají asi týden. Už jsme zase zpátky ve vnitrozemí, v bezpečí za hradbami Damasu, a napětí, které viselo

ve vzduchu, je pryč. Hodovní stoly se prohýbají pod tíhou pokrmů, omastek stéká po tučných bradách a na bílém ubrusu ulpívají otisky prstů ulepených od šťávy z exotického ovoce. Hudba hraje a ovíněná šlechta se točí na parketu. Ze všeho toho brokátu a hedvábí, sytých barev a zlatých šperků jde jednomu hlava kolem. Aspoň mému osmiletému já ano.

Simon mě tu nechal mezi těmi lidmi samotnou. Dal mi těžký plášť a prý ať tu počkám, že si potřebuje něco vyřídit. Jediné štěstí, že mi před slavností věnoval zdobenou karnevalovou masku, která teď zčásti zakrývá můj obličej. Vždycky mě znervózňují všichni ti lidé, kteří se přede mnou zastavují s otevřenou pusou a se slzami v očích říkají všechna ta slova, která mi nepatří. *Sestřičko. Je to možné? Jsi to ty?*

Chvilí se krčím na židli, pak se zvednu a zalezu do kouta mezi dva květináče s palmami. Nikdo mi teď nevěnuje pozornost, naštěstí. Otevřu knihu, kterou tu Simon nechal. Neumím číst a nenalistuji žádné obrázky, tak mě prohlížení rychle přestane bavit a věnuji se okolí. Tehdy si všimnu nově příchozího. Postává u dveří a vypadá spíš jako sluha než pán – na sobě má jednoduchou tuniku z šedé vlny a jezdecké boty. Všimnu si tvrdé tváře s ostře řezanou bradou a úzkými rty. Živě v ní vyhlížejí jen oči, tmavé a pozorné, jako by patřily zvířeti z hlubin královského hvozdu. Přijme sice pohár s vínem, ale po přítomných hostech přejíždí obezřetným pohledem. Nepatří mezi ně a ví to. Stejně jako já.

Pozoruji ho zpoza vějířovitých listů žumary a váhám. Muž zívne, ustoupí kousek dál a posadí se na lavici po straně místnosti. Je tam dost místa, abych si mohla přisednout. Vypířím se ven ze svého úkrytu a kradu se podél zdi k lavici. Zhluboka se nadechnu a pak cizince oslovím.

Dodnes se sama sebe ptám, co si asi Zafar myslel, když se před ním vynořila z palmových listů drobná kaltská dívka v kouzelnickém plášti, který jí byl příliš velký.

„Já neumím číst,“ pípnu, jako by to vše vysvětlovalo. Jeho oči nejsou úplně černé, ale tmavě šedé jako ocel. Tázavě pozvedne obočí. Nezářící, neříká všechna ta smutná slova a nebrečí, ani na mě není zlý, což mě povzbudí. Náhle si uvědomím, že mě Simon nabádal, abych se k aristokratům na slavnosti chovala zdvořile a užívala jejich tituly, když s nimi budu mluvit. Jenomže mně se všechna ta vznešená slůvka pletou. Plácnu první, které mě napadne a s hlubokou úklonou dodám: „Můj princ.“

Zafarovi zacukají koutky. „Otcе by jistě potěšilo, kdybys mu řekla Vaše Veličenstvo, ale nebyl to žádný král a já nejsem princ. Jsem synem obyčejného sedláka. Nemusíš se mi klanět.“

„Takže chováte kozy.“

„Kozy?“

„Ano, kozy, a taky krávy a koně. Máte určitě spoustu krav a koní. Vlastníte velké pole, kde pěstujete žito a pšenici.“

„Nechovám ani krávy, ani koně, a nepěstuji pšenici, i když Velká matka ví, že by to bylo mnohem čestnější povolání. Pracuji pro krále. Zabívám pro něj lidi.“ Významně se dotkne meče, který mu visí u pasu, ale mě nevyděsí. Není důvod.

„Já jsem taky zabila člověka.“

Pátřavě se na mě zadívá a já mám znovu před očima obrazy z nevěstince U Červeného ptáka. Pobodaná Vaisa. Muž v tmavě modrém kaftanu, který drží v ruce zkrvavenou dýku. Já svírám smeták a hadr na podlahu. Vypadá to na nerovný boj. Pak dýka padá k zemi a muž ji v mžiku následuje, zmrzlý na kost.

Zafar je první člověk, kterému to vyprávím. Povídám mu také o matce, která se živila jako kuplířka, a o tom, jak mě chtěli zabít a jak je mág Simon zastavil. Že je teď skoro můj táta, ale skutečně jenom skoro, protože jsem kaltka.

„Znám mága Simona, dlouhá léta jsem ho doprovázel na jeho cestách. Můj příběh se trochu podobá tomu tvému.“

Myslím ale, že ho nechceš slyšet.“ Samozřejmě, že chci, v té chvíli se ale do síně vrací můj pěstoun a míří k nám. Zafar zamumlá rčení o vlku a zvedne se, aby mága přivítal. Jeho příběh se ten večer nedozvím a zůstane mi jenom kniha, kterou nedokážu přečíst.

* * *

Některé vzpomínky se vracejí znovu a znovu ve snech. Nejvíc ty z Damasů. Simon tehdy odcestoval s královými družiníky na západ a čerstvě dobytý Damas spravovala rada vezírů. Stejně tak jsem zůstala sama já, jenom s nepočetným služebnictvem. Zdálo by se to jako zbytečný hazard, vždyť nepřátelé znovuzrozené Antolie čekali na okamžik, kdy dostanou příležitost získat ztracené území zpět. Tiché kultivované zlo Rasinie upíralo na Damas tisíc očí, které ztělesňovaly tisíce špehů a zrádců. Nebo možná mnohem víc. Světlovlasí dobyvatelé drželi zemi přes padesát let a ještě měli v největším městě království své stoupence. Vojenské úspěchy ale rebelského krále zaslepily a on zatoužil urvat si z porobeného území víc než jen úzký pruh země v okolí hlavního města. To mělo stát řadu jeho nových poddaných život. Muži, kteří ochotně převlékli pláště, se zřejmě nacházeli i mezi důvěrnými rádci mladého krále. Kdo ví, který z nich nechal otevřít brány, když se rasinijská vojska blížila k městu?

V té chvíli netuším, co se děje. Z postele mě vytáhne služebná a ječí, ať se oblékám, jinak tady umřeme obě, mám děkovat všem bohům, že má tak dobré srdce, jinak by mě tu nechala. Roztřesenými prsty si přetáhnu přes hlavu šaty a pak už mě ta holka táhne na ulici. Tam náš úprk skončí. Zničehonic leží u mých nohou s šípem v hrdle a já mám bílé dětské boty zašpiněné od krve. Stále se však od mrtvoly nedokážu hnout. Chvíli se ji marně pokouším probrat, ale pak už se jen zimomřivě choulím v tenkých domácích

šatech a vyděšeně sleduji, co se to děje. Míjejí mě prchající měšťané. Proč se žádný nezastaví a nepostará se o plačící dítě? Kam mám jít?

Jsem sama a nemám se kam schovat. Město hoří. Slyším ržání koní a klapavý zvuk podkov. Na křižovatce přede mnou se míhají siluety jezdců. Nejsou to však Rasinijci. Zbytky antolijské posádky brání poslední část města, která nám ještě patří. Nepřátelé se však blíží. Jako zlatomodrá záplava se neústupně valí vpřed a rozbíjí chumel bojujících do zranitelných skupinek. Sleduji zadky hřebců, které se řítí k zemi. Od kopyt odletuje krvavé bahno. Jezdci umírají jeden po druhém jako dobytčata na jatkách. Nakonec je pobijí všechny.

Mezi posledními jezdci, kteří se ještě drží v sedle, spatřím známou postavu. Zafar má obličej umazaný od krve a bahna. Zakřičím na něj, i když je mi jasné, že mě nemůže přes lomoz boje a hučící požár slyšet. Ze všech stran je obklopen dorážejícími Rasinijci. Připomínají mi vyhladovělá zvířata, snad vlky nebo lvy, jenomže na to nejsou dostatečně vznešení.

Zafarův kůň klesne.

„Ne!“ křičím. Po tvářích mi kanou slzy. Před očima mám znovu muže v modrém kaftanu, jak vraždí mou matku. Jak vraždí *všechny*. Cítím chlad a chvíli si myslím, že je vlastní jen mému nitru. Pak si všimnu, jak se na dlažbě pod mýma nohama tvoří námraza.

„Psi jste, odporní psi!“

Ledové květy pohltní celou ulici a vezmou s sebou i bojující muže. Zmrazky pokryjí rasinijskou zbroj a muže navěky uvězní v mrazivé krustě. Připomínají ledové sochy. Nemám však čas kochat se svým dílem. Na boty dopadají další kapky krve. Teče mi z nosu. Nic není zadarmo, ani záznaky ne. Poroučím se k zemi.

* * *

Nad sebou slyším hlasy. Mluví cizím, zpěvavým jazykem a mě napadne, že je to průvod Velké matky. Všechny ty kouzelné bytosti, které znám z lidských chrámů. Bledé, černovlasé, s křídly otakárků. Na jejich rtech hraje blahosklonný úsměv a slibuje, že se všichni čestní dostanou k Matce.

Ne, počkat, tihle nemůžou patřit k bohyni! Jejich hlasy jsou plné pohrdání, krákvě se smějí a plivají na zem hustý chrchel. Jsou to vojáci. Rasinijci. Přicházím k sobě, cítím studenou vlhkou zeď, o kterou se opírám, i cizí ruku položenou na svých ústech. Jsem však stále otupělá a nedokážu cítit strach.

Zamumlám přes zpocenou dlaň, která mi drtí rty. Stisk zesílí. „Tiše.“

Znám ten hlas, a pokud se budu soustředit, dokážu ho i zařadit. Třeští mi však hlava a na patře cítím kovovou pachutí. Ve vzduchu je cítit vlhký plesnivý puch a je tu chladno. Ve tmě rozeznávám obrysy velkých beden, musíme být v nějakém sklepení nebo skladu.

Hlasy nepřátel se postupně vzdalují, můj společník mě přestává mačkat a já se začínám rozpomínat. „Pane Zafare, kde to jsme? Co se stalo?“ Nejsm si jistá, že mě slyší. Zdá se, že je stále napnutý jako větřící šelma.

„Můžeš vstát, bledule?“

„Kam půjdeme?“

„Můžeš vstát?“

„Kam?“

Neví. Neřekne to nahlas, ale cítím to. Nejraději by si mě bez dalších řečí přehodil přes rameno a šel. Jenomže má stále v čerstvé paměti muže, kteří se proměňují v ledové sochy a potom rozpadají v krvavou tříšť. Ví, že se mnou nemůže zacházet jako s jiným osmiletým dítětem. Spíš jako s pytlek divotvorného prachu.

Sbírá se ze země a vyhlíží z úkrytu. Je od hlavy až k patě pokryt bahnem a krví, a vypadá zuboženě, že kdyby mu

u pasu nevisel meč, věřila bych, že v nuzných částech města nepřitáhneme sebemenší pozornost. „Tady zůstat nemůžeme,“ zamumlá. „Vrátí se. Do tmy se schováme někde v chudinské čtvrti, je tam spousta opuštěných domů, a pak uvidíme. Zatraceně. Potřebuju se dostat z města, ke králi.“

„Možná bych věděla...“

* * *

V té době uběhlo půl roku od doby, kdy jsem v Myších dírách našla úkryt po masakru U Červeného ptáka. Tenkrát mě nenapadlo utíkat z města. Počítala jsem, že když se budu ukrývat v podzemí a vycházet ven jen v noci, abych hledala jídlo, stráže mě nechytí. Byla jsem naivní. Děti, které dokáží rozdělat oheň pohledem, nechytají stráže, loví je muži v bílých pláštích s pěticípou hvězdou. *Bdíci*. Lapli mě po třech dnech, když jsem se přehrabovala v odpadcích za krčmou U Loutny a píšťaly.

Nevěřila bych, že se ještě někdy do damaského podzemí vrátím.

Ať se o to pokouším sebevíc, nedokážu si vybavit, jak se nám podařilo dostat do kaltského ghetta. Vím jen, že mě Zafar notnou část cesty nesl v náručí. Následuje tma, asi jsem musela odpadnout, a i pak moje paměť selhává. První, co si vybavuji jasně, je puch splašků. Slézáme úzkou šachtou dolů do tmy. Tato část Děr je bezpečná, tady se neschovávají temné věci, ujišťuji Zafara. Drží se tu jen špinavá voda.

Brzy se v ní brodíme po kotníky. Postupujeme pomalu, těžce. Často zastavuji a naslouchám, jestli se ke mně nedonese vzdálené šplouchání. Tato část je bezpečná, ale obezřetnost je vždy na místě. Bytosti z hlubin jsou hladové. A zatím nahore na povrchu krvácí Damas; Rasinie zradu neodpouští, a kdyby mě Zafar neodtáhl do bezpečí, krvácela bych spolu se starým městem. Šaty by na mně visely v cárech a potrhaný

klín tepal bolestí. Válela bych se v blátě. Koho zajímá, že je mi teprve osm? Maminka vždycky říkala, že vojna mění chlapy ve zvířata.

Na zátýlku mě šimrá dech mého zachránce. Musí běžet v předklonu, protože je tu nízký strop. Vedu ho nejkratší cestou k Prázdné sýpce. Aspoň doufám.

„Vyznáš se tady dobře,“ ozve se Zafar, když mineme další křižovatku.

„Můj otec, ten, o kterém moje maminka tvrdila, že není vlastně můj otec, ale já mu říkala táto, měl pod palcem prodej prachosnu v celé západní Antolii. Dodával ho místním hlavounům, včetně Reyhana Shaha. Často jsem tátovi dělala poslíčka a on mě naučil, jak se tady dole pohybovat a čemu se vyhnout. Pak propukla občanská válka a my začali obchodovat i se zbraněmi. Otec o sobě tvrdil, že není ani vlastenec, ani velký příznivec impéria. Prý je mu fuk, kdo zvítězí, a tak to hrál na obě strany. Což se mu nevyplatilo. Reyhan Shahr ho nechal popravit na svátek Znovuzrození Matky. Pak jsme přišli o všechno kromě Červeného ptáka. Jenomže obchody šly od desíti k pěti a doba byla zlá. Maminka se zapletla se špatnými lidmi. Ale to už jsem povídala. Teď mi dlužíte příběh vy.“

Šedé oči mě pozorují ze tmy. Naše cesta ústí do širokého tunelu, který kdysi tvořil součást sítě talijských stok. Voda nám tu sahá po kolena. Je temnější a kalnější než dešťovka, která nám olizovala prsty v kruhové stoce, ze které jsme se právě vysoukali. Tady plavou věci daleko děsivější, ne jen mrtvé myši. Větší. Così se mi otře o nohy. Vyjeknu. Není to však bytost z hlubin. Ve špíně se vznáší zpuchřelá mrtvola.

Zafara to ale přece jen znepokojí. Sykne to, jak vyprostí z pochvy meč. „Povím ti svůj příběh, ale až se dostaneme z města. Teď buď tiše a drž se krok za mnou.“

* * *

A znovu. Útěk z damaského podzemí se mi v paměti tříští do mnoha úlomků, jež do sebe příliš nezapadají. Každou vzpomínku ale prostupuje chlad, příšeří a hutný puch kanalizace, který přebíjí vše. Pot. Slzy. Krev. Ano, spousty krve, mám ji na rukou a lepí mi vlasy k hlavě. Kde se ale vzala? Paměť nabízí jen obrazy bledých tváří a nevidomých očí, které se na mě upírají z hlubin stoky. *Připomínáš mi moji mladší sestru, šeptají sinalé rty. Máš stejné oči.* Slyším, jak Zafar kleje a jak jeho dýka páře něčí vnitřnosti. Nevím, kdo to umírá ve tmě, a jsem za to ráda. *Ta malá... já ji znám, jen si nemohu vzpomenout odkud.* Topím se. Zalykám se vodou plnou nečistot a cosi mě stahuje do hloubky. Právě lýtko mi drtí kostnaté prsty. Jsou studené a mně se nechce věřit, že tak ledové ruce mohou patřit živé bytosti. *Moje holčička se vrátila...* Silné paže mě vytahují zpět nad hladinu a já vykašlávám vodu. V Zafarově tváři vidím starost. K výpusti už to není daleko, mokré tváře mi olizuje čerstvý vzduch a slyším hučení zpěněného proudu.

Venku panuje noc. Zafar mě opět nese a já mám hlavu zvrácenou k nebi. Rotují po něm souhvězdí, která by mi měla být důvěrně známá. Kam se ztratil Velký měsíc? Můj ochránce mě balí do pláště a ukládá do trávy s tím, že se brzy vrátí, dále se vzpomínky opět trhají. Na toho černého hřebce si však pamatuji dobře. Ladně klenutý krk, široké plece a hedvábná hřívá. Velká matka ví, kde vzal v těch dábských časech Zafar tak ušlechtilé zvíře, a zpětně je mi té nebohé duše líto. V té chvíli se ale vraníka bojím, nikdy dřív jsem na koni neseděla. Můj společník mě vytáhne za sebou do sedla a já se rozpláču, protože se třesu hrůzou, že spadnu. Vzlykám ale tlumeně, jelikož se zároveň za svůj strach stydím. Oř cválá po polích zalitých měsíčním světlem a pod kopyty drtí rašící pšenici. Uháníme k lesu.

Zpomalíme až mezi prvními keři hlohu a psích růží, kde se terén stává zrádnějším a hrozí, že si náš plnokrevník zlomí

nohu. Nepřestávám pofňukávat. Už jsem si zvykla na obřím černém hřbetě, teď mě děsí hlubiny hvozdu. Maminka říkala, že kořeny starých stromů prorůstají až do podzemních slují. Visí v provazcích ve věčné tmě, kde je okusují bezejmenní. Tyhle stromy vypadají hodně staře. Určitě na nich hoduje spousta démonů.

Útočiště nacházíme v troskách staré talijské věže. Kdysi v dávnověku zde sídlili čarodějové ve zlatých maskách, do dnešních dnů se ale zachovaly jenom haldy kamení porostlé břecťanem. Zkouším si představit, jak to tu asi vypadalo dřív. Nedaří se mi to. Krčím se zabalená v těžkém šedém plášti a napínám uši, jestli neuslyším chroustání. Bezejmenní se určitě dokáží prokousat z podzemí na povrch. Stačí, když ohlodají kořeny, pak stačí prohryzat se kmenem a je to. Teď se plíží ve stínech mezi buky a čekají, až půjdeme spát. Zafar rozdělává oheň. Zdá se, že je zaposlouchaný do noci stejně jako já. Zvuk jeho hlasu mě vyděsí.

„Narodil jsem se v Garenu, na jihovýchodě Antolie. Mému otci táhlo na padesátku a rodiče rozhodně neplánovali další potomstvo. Trochu jsem jim to překazil. Jak se u nás říkalo, s prvním dítětem vchází do domu sedláka požehnání, se sedmým chudoba. Můj otec měl však dobré vztahy s místním zeměpánem. Mohlo mi být deset, když jsem se ocitl u velkého Wasima ve službě. Vypomáhal jsem u koní a taky v psírně. Tam jsem spával pomalu více než na svém slamníku. Popravdě to bylo mnohem příjemnější ležení.“ Zafar se při té vzpomínce pousměje a chvíli mlčky hledí do plamenů.

„Wasim měl dceru jménem Taraneh,“ naváže. „Byla o tři roky mladší než já. Malá, hubená, s černými vlasy a očima velkýma, tmavýma jako srna.“

„Zamilovali jste se do sebe?“ Přitáhnu si sedátko blíže k ohni, abych lépe slyšela. V dlouhém vlněném plášti mi začíná být teplo a já zapomínám na noční běsy.

„Velmi stonala. Její tělo posedl zlý démon, který jí kradl veškerou životní sílu. Simon tvrdil, že se nedožije desátých narozenin.“

„Pan Simon ji znal?“

„Byl to její bratr.“

„Pomohl jí?“

Zafar bere ze země uschlou větev a štourá se v ohništi. Náhle se mu nechce pokračovat. Možná jsem neměla být tak zbrklá a vyptávat se.

„Byl zrovna podzim,“ naváže nakonec, „vypadalo to, že každým dnem začne sněžit, takový ten psí čas. Těžko se mi usínalo a ráno jsem se budil celý prokřehlý. Sloužil jsem ve Wasimově domě tři roky a stejně jsem si nezvykl. Zrovna jsem spal na slámě ve stáji, když mnou kdosi uprostřed noci zatrásl. Překvapilo mě, že tam za mnou Simon přišel. Říkal, že může Taraneh zachránit, ale bude potřebovat mou pomoc. Chtěl jsem pomoci. Odvedl mě nahoru, do jejích komnat. Plížili jsme se tmou a mně došlo, že děláme cosi špatného. Nevyptával jsem se však, Simon byl synem mého pána. Navíc šlo o Taraneh.“

Simon měl nahoře všechno připraveno. Zatažené závěsy, černé svíce, kruh načrtnutý křídou. Pubertální hra na čarování se všemi kýčovitými doplňky, chtělo by se říct. Jenomže ve středu toho kruhu ležela Simonova sestra. Na studené zemi, jenom tak. Nehýbala se. Spala, nebo možná umírala. Simon mi vrazil do ruky dýku a prý ať se postavím do středu kruhu, přímo nad Taraneh. Udělal jsem to. A on, ať se říznu.

Byl jsem možná třináctiletým chlapcem ze statku a nevěděl jsem o krvavé magii zhora nic, ale přesto se mě zmocnila posvátná hrůza. Váhal jsem. Simon na mě křičel. *Chceš, aby zemřela?* Nechtěl jsem. Tak jsem udělal, co po mně chtěl, a díval se, jak moje krev kape na bledý dívčí obličej. Šly na mě mdloby a napadlo mě, že teď umírám já místo ní. Propadal jsem se stále hlouběji do podivného spánku. Přestal jsem se

bránit, svět se rozpíjel a pak znovu formoval do podivných tvarů. Nevěděl jsem, kde se nacházím, o existenci Soumraku jsem neměl nejmenší tušení. A pak jsem ji poprvé spatřil. Ozvěnu. Vyloupla se přede mnou najednou z černoty. Vypadala docela jako Taraneh. Měla její tvář. Její oči.“

„Bojoval jste s ní?“

Zafar se nevesele uchechtne. „Bojovat s ní? Jak? Nebyl jsem ani mág, ani strážce hranic, jenom třináctiletý sopel, který se ocitl na místě, kde neměl co dělat. Ozvěny nejsou jen tupé bestie jako bezejmenní. Kdysi bývaly z části lidmi, zrcadly, která odrážela lidská přání, a tím je setkání s nimi strašnější. Pamatuji si na okamžik, kdy se zmocnila mé duše. Nikdy jsem se necítil tak prázdný. Ponížený. Znechucený sám sebou. Tak... zneužitý.“

„Pan Simon vás ale zachránil, že ano? Zachránil taky Taraneh a ona se vyléčila.“

„Ano.“ Souhlasí tak úsečně, že mě to neuspokojí, spíš ještě více rozruší. Zafar opět dlouho mlčí, ale tentokrát mi to nevadí. Ten příběh mě děsí.

„Když jsem se vzbudil, už jsem to nebyl já. Viděl jsem Taraneh, zdravou a veselou, ale nedokázal jsem se radovat. Necítil jsem vůbec nic a měl jsem pocit, že už nikdy nic cítit ani nebudu. Nechtěl jsem se dále zdržovat ve Wasimově domě, tak jsem cestoval se Simonem, který jako jediný věděl, co mě tíží. Zrovna jsem ho doprovázel do Soumračné citadely, když do země vtrhli Rasinijsťi. Vojáci zabili moje rodiče, všech mých šest bratrů, Wasima i krásnou Taraneh. A já stále nedokázal nic cítit. Bylo mi to úplně jedno.“

„Taraneh zemřela?“ Nevěřím tomu. Do očí mi vstoupí slzy. Přece to nemůže skončit takhle!

„Zemřela. Simon se přidal k Maridově povstání. Dál jsem ho doprovázel, co bych taky jinak dělal? Ve skutečnosti mi ale na ničem nezáleželo. Dělal jsem věci, na které nejsem hrdý. Král si mě však všiml a využíval mých služeb čím dál

častěji. Rány ze Soumraku se postupně hojily, jenomže to už se události hrnuly vpřed a předchozí rozhodnutí nešlo vzít zpět. Už jsem se nemohl znovu stát třináctiletým chlapcem.“

Při úprku Myšími dírami jsem si roztrhla rukáv šatů. Z látky trčí nitky. Tahám za ně a zkouším je vytrhnout. Nedaří se mi to. Zafar mlčí a rozhrabuje hořící klestí a z ohniště vyletují jiskry. Napadne mě, co by se stalo, kdybych se jednu z nich pokusila chytit. Popálila by mi dlaň? Nebo by prostě zhasla?

„Pan Simon říká, že lidé, kterých se dotkl démon, dokážou prohlédnout jakékoliv kouzlo. I to nejsilnější.“

„To je pravda.“

„Co vidíte, když se podíváte na mě? Jaký je můj obličej?“ *Mám vůbec nějaký?* Tato otázka mě pálí od nejtěplejšího dětství. *Máš oči jako studánky, úplně jako moje sestra*, říkával otec, když mě dával spát. Jenomže, když mě uspávala babička, bylo to: *Tvoje oči jsou smaragdy. Moje první láska měla takové.* Když jsem na ulici našla rozbité zrcátko a zvedla jej, moje oči nebyly ani modré, ani zelené, nýbrž černé jako dva tunely. Jenomže, co když i tento odraz byl jen iluze?

„Co vidíte?“

„Ušmudlané dítě s rozbitým rtem. Zacuchané vlasy a špinavé šaty. Do nosu ti prší a z pačesů ti trčí ty legrační kaltské uši. Jsou i na kaltku docela dlouhé. A osrstěné. Vypadáš s nimi trochu jako králík, kterého pocuchala liška. Máš černé a prázdné oči, tak černé a prázdné by nemělo mít žádné dítě.“

„Pan Simon říká, že jsem taky zrcadlo. Takže se ze mě může stát ozvěna. Já ale nechci. Zabíjet se občas musí, ale nechci nikomu brát duši. Nechci žít v Soumraku. Tak se učím magii, abych zůstala malou holčičkou. Ale oni si o mně stejně myslí, že jsem démonské sémě.“ Přisednu si blíž, a když Zafar nic nenamítá, stulím se vedle něj do klubíčka. Šaty má provlhlé krví a je z něj cítit smrt. Není to příjemné. Přesto v jeho blízkosti setrvám až do rána.

KAPITOLA 2

MSTITELÉ

Blíží se čas oběda a venku pálí slunce. Aspoň to tak vypadá, když opatrně vykouknu z okna. V síni panuje příšeří a drží se tu lezavý chlad – stejně jako ve zbytku Soumračné citadely. Světlo dovnitř proniká pouze vitrážemi. Zobrazují mstitelé Velké matky. Jejich kožnatá křídla se skládají z rudých a žlutých skliček a házejí na podlahu prasátka. Někteří na nich mají stejný otakárkovitý vzor jako veselé bytosti z chrámu. Zřejmě se změnil, protože jim někdo ublížil. Ale kdo a jak? To mi nikdo nevyprávěl.

Kdybych zde v nejvyšším patře věže vyhlédla z okna, viděla bych celé jezero a taky lesy a hory za ní. Možná bych dohlédla až do Damasu – i když to asi ne, je to hrozně daleko. Kdybych se podívala přes červené skličko, vypadalo by to, jako když zapadá slunce, modré by zase způsobilo, že by krajina vypadala jako za deště. Ale podívat se nesmím, mám to zakázané, protože se nesmím rozptylovat.

Znovu zabodnu pohled doprostřed pyramidy z klacíků, kterou mám zapálit. Dřevo se však ne a ne vznítit. Sedím tu už od snídaně a ani jiskřička. Tělo mám ztuhlé, ale nesmím se hnout, dokud nesplním úkol. Tak jako vždy. Simon na mě moc nemluví, a když už, jeho hlas je tichý a laskavý, já však vím, že je to horší, než když křičí. Mnohem horší.

„Soustřed se.“

„Potřebuji si odskočit.“

„Soustřed se.“ Zní to stále mile, ale já poznám, když začíná mít vztek, a to není dobré. Naštěstí tu nejsem zavřená se Simonem sama, sedí tu s námi i ta žena, takže je to jeden